

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 7C/208/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114222970
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Dúbravková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5114222970.5

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Dúbravkovou v právnej veci žalobkyne: C. J., L. XX.XX.XXXX, J. XXX XX L. XXXX, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 472 344 66, proti žalovanému: BENCONT INVESTMENT, s.r.o., so sídlom Astrová 2/2, 821 01 Bratislava, IČO: 364 321 05, o zrušení rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Rozhodcovský rozsudok spisová značka II/2014/508 zo dňa 28.4.2014, vydaný rozhodcom Mgr. Petrom Kubalom, Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave, Komora pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskoprávných vzťahov proti žalovanej: C. J., J. L. XXXX, v celom rozsahu z r u š u j e .

Súd p r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 4.7.2014 domáhala súdneho výroku, ktorým by súd zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Bratislava, spis. zn. II/2014-508 zo dňa 28.4.2014, s poukazom na ust. § 40 ods. 1 Zák. č. 244/2002 Z.z., písm. j/ a c/.
2. Žalobkyňa žalobu skutkovo odôvodňovala tým, že so Všeobecnou úverovou bankou, a.s, uzatvorila zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorá na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.9.2013 postúpila svoju pohľadávku na žalovaného. Žalovaný žalobou doručenu na Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave uplatnil pohľadávku vo výške 2.942,84 € s prísl. Rozsudkom Rozhodcovského súdu, spis. zn. II/2014-508 zo dňa 28.4.2014 bolo žalobkyni ako spotrebiteľovi uložené zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2.942,84 € s príslušenstvom. Príslušnosť rozhodcovského súdu bola podľa názoru žalovaného daná na základe rozhodcovskej zmluvy, ktorá predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je v absolútnom rozpore so zákonom, pričom poukázala na to, že rozhodcovská zmluva znamená obchádzanie zákona - ust. § 54 ods. 2 OZ a priame porušenie § 54 ods. 1 OZ. Predstavuje ukážkový príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa voči slabšej strane - spotrebiteľovi. Túto zmluvu nemal spotrebiteľ možnosť nejako upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení na podpis predložená. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe štatútu a procesných pravidiel ktoré neboli povinnému známe, nebol o ich obsahu pred podpisom informovaný. Samozrejmosťou je, že žalobca nemal žiadnu možnosť voľby iného súdu a už vôbec nie rozhodcu, čo ešte viac znevýhodňuje jeho postavenie. Navyše v zmluve, ale aj vo všeobecných obchodných podmienkach absentujú akékoľvek dohody a pravidlá o výbere rozhodcu. V procese tohto sporu absentuje ústavná zásada „ústnosti“ - konanie prebehlo na základe písomnosti predložených žalovaným - ako silnejšou zmluvnou stranou, okrem toho je konanie pred rozhodcovským súdom pre žalobkyňu ako spotrebiteľa finančne nevýhodnejšie, pre žiadne možnosti oslobodenia spotrebiteľa od platenia poplatkov.
3. Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním doručeným súdu dňa 2.9.2014, v ktorom uviedol, že žalobkyňa a Všeobecná úverová banka, a.s. uzatvorili dňa 6.2.2009 zmluvu o poskytnutí

spotrebného úveru, na základe ktorej poskytla VÚB, a.s. žalobkyni úver vo výške 3.600,- € a žalobkyňa sa zaviazala vrátiť poskytnuté prostriedky v pravidelných mesačných splátkach a to výške 109,34 € počnúc dňom 25.4.2009. Ďalej poukázal na to, že úverová zmluva predstavuje štandardnú úverovú zmluvu, ktorou bol poskytnutý úver bankou, ktorá bola zriadená a pôsobí v Slovenskej republike v súlade s ustanoveniami Zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska, nejde teda o žiadny nebankový subjekt mimo dohľadu Národnej banky. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.9.2013 postúpila Všeobecná úverová banka, a.s. svoju pohľadávku vyplývajúcu z uvedenej zmluvy na žalovaného. Žalobkyňa svoj záväzok voči žalovanému z predmetnej zmluvy nesplnila a to aj napriek upomienkam zaslaným postupom ako aj predsporovej výzve a preto žalovaný oprávnené podal návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku na Stálom rozhodcovskom súde Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Bratislave. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že rozhodcovská doložka je neprijateľná podmienka a je neplatná, teda vo veci konal a rozhodoval rozhodcovský súd, hoci na takéto konanie nemal právomoc. Poukázal na to, že obsahom zmluvy (nie všeobecných obchodných podmienok) okrem iného bol aj súhlas žalobkyne s návrhom žalovaného, aby prípadné spory vzniknuté z tejto zmluvy boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní. Vyššie uvedená zmluva o úvere obsahuje rozhodcovskú doložku v bode 5. čl. II. Zmluvy o úvere a to: „Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu, boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle Zák. č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešení sporov Stálym rozhodcovským súdom.“ Nie je možné stotožniť sa s argumentáciou žalobkyne, nakoľko nie je preukázané, že návrh právneho predchodcu žalovaného riešiť spory v rozhodcovskom konaní spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala v čom rozhodcovské konanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Žalovaný nijakým spôsobom nenútil žalobkyňu aby spory vzniknuté zo zmluvy riešil výlučne pred rozhodcovským súdom. V prípade ak by si žalovaný neplnil riadne a včas povinnosti voči žalobkyni, žalobkyňa nebola nijakým zmluvným dojednaním nútená k riešeniu sporov prostredníctvom rozhodcovského súdu, žalovaný však musel postupovať v zmysle príslušných ust. Zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Ak by tak nepostupoval, porušil by tým ustanovenia predmetného zákona. Ďalej poukázal aj na tú skutočnosť, že v prípade ak by si žalobkyňa plnila riadne a včas svoj záväzok voči právnenému predchodcovi žalovaného, žalovaný by si svoje právo na rozhodcovskom súde nemusel vôbec uplatňovať. Žalobkyňa si sama svojím konaním, resp. opomenutím spôsobila, že sa voči nej začalo rozhodcovské konanie zo zmluvy tým, že porušila zmluvné podmienky vyplývajúce zo zmluvy, ku ktorým sa sama slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne zaviazala. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere dňa 6.2.2009 ako aj v zmysle ust. všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy mal za to, že rozhodcovská doložka bola účastníkmi platne dohodnutá v predmetnej zmluve. Žalobkyňa vo svojej žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku neuviedla žiadne relevantné dôvody, ktoré predpokladá ust. § 40 ods. 1 písm. a/ až j/ Zák. č. 244/2002 Z.z., pričom má za to, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so všeobecnými právnymi predpismi, nakoľko si žalobkyňa ako dlžníčka nesplnila svoje povinnosti voči žalovanému (ako právnenému nástupcovi veriteľa) pričom tento je po formálnej aj materiálnej stránke vykonateľný. Z uvedených dôvodov navrhol aby súd žalobu žalobkyne zamietol.

4. Žalobkyňa sa k podanému vyjadreniu žalovaného vyjadrila písomne podaním doručeným súdu dňa 18.1.2016, kde opätovne poukázala na to, že uzatvorila s právny predchodcom žalovaného zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru v postavení spotrebiteľa s dodávateľom tak ako to definuje Zák. č. 258/2001 Z.z. Predmetná zmluva o úvere má preukázateľný spotrebiteľský charakter a na jej základe založený zmluvný vzťah spadá pod ochranu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. K rozhodcovskej doložke uviedla, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Poukázala na to, že rozhodcovská doložka bola zakomponovaná a splyvajúca s ostatnými zmluvnými dojednaniami v rámci úverovej zmluvy, nebola nijako vyčlenená z ostatného textu tak aby sa pri podpisovaní dostala do vedomosti spotrebiteľa, splyvala s ostatnými zmluvnými dojednaniami bez najmenej možnosti žalobkyne nejako ovplyvniť obsah tejto predmetnej doložky a teda nebola dohodnutá individuálne. Žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala ani najmenšiu možnosť ovplyvniť túto rozhodcovskú doložku a teda je toho názoru, že takáto rozhodcovská doložka bola v neprospech žalobkyne, preto bola neprijateľná a rozhodcovský rozsudok bol tak vydaný v rozpore so zákonom. Zotrvávala teda na tom, že rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ

osobitne nevyjednal, nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Spôsob akým bola zmluva spotrebiteľovi - žalobcovi predložená, nie je o individuálne vyjednanom rozhodcovskom konaní, ale o nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok vo vzťahu ku ktorým žalovaný sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly tzv. neprijateľných zmluvných podmienok. 5. Tunajší súd rozsudkom č.k. 7C 208/2014-152 zo dňa 13.9.2017 žalobu žalobkyne zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v čase rozhodovania súdu už žalobkyňa nemá právny záujem na podanej žalobe o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku, nakoľko povinnosť plniť z tohto rozhodnutia rozhodcovského súdu už zanikla priamo zo zákona podľa § 243 písm. d/ Exekučného poriadku, ktoré je účinné od 1.1.2015. Vychádzal z toho, že predmetný rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa žalobkyňa domáhala, bol vydaný pred 01.01.2015 a jeho predmetom bol spotrebiteľský spor, pričom z lustrácie exekučných konaní na konajúcom súde zistil, že proti žalobkyni sa nevedie žiadne exekučné konanie na základe predmetného rozhodcovského rozsudku. Cieľom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo strany povinných osôb je vždy dosiahnuť zánik povinnosti plniť z takéhoto rozsudku, ktorý je exekučným titulom, potom práve ust. § 243d Exekučného poriadku udáva, že pri splnení určitých podmienok, (ktoré žalobkyňa spĺňa), rozhodcovský rozsudok účastníkov nezaväzuje. Vzhľadom na uvedené, nezáväzná rozhodnutie nemá žiadne právne účinky, preto zrušenie takéhoto rozhodnutia zo strany súdu by predstavovalo len akademické rozhodnutie. V dôsledku právnej skutočnosti uvedenej v citovanom ustanovení Exekučného poriadku sa aktuálne právne postavenie strán tohto konania obnovilo do stavu pred vydaním rozhodcovského rozsudku - žalobkyňa nie je viazaná povinnosťou uloženou jej rozhodcovským rozsudkom a žalovaný nemôže uplatňovať nárok priznaný mu rozhodcovským rozsudkom.

6. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 6Co 133/2018 predmetný rozsudok tunajšieho súdu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. V odôvodnení svojho zrušujúceho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je konaním podľa § 80 písm. c/ O.s.p., resp. s účinnosťou od 01.07.2016 konaním podľa § 137 písm. c/ CSP, teda sa nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu. V predmetnom konaní sa vyhodnocuje existencia splnenia zákonných podmienok pre vyhlásenie rozhodcovského rozsudku, a to podľa právnej úpravy v čase jej vyhlásenia. Rozhodcovský rozsudok v zmysle ust. § 243d Exekučného poriadku ani žiadnym iným ustanovením všeobecne záväzného právneho predpisu nebol formálne zrušený. Zákonodarca nepristúpil normatívnou cestou k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, legislatívna úprava smerovala k strate ich záväznosti. Rozsudok teda nie je zrušený a neexistuje žiadna zákonná prekážka na to, aby v sporovom konaní na základe riadne podanej žaloby súd preskúmal existenciu zákonných podmienok na jeho vyhlásenie. Denegatio iustitiae (odopreniu spravodlivosti) by sa rovnal stav, ak by sa na základe riadne a včas podanej žaloby súd vecou nezaoberal. Neexistuje žiadny zákonný dôvod, aby žaloba nebola vecne preskúmaná. Odvolací súd poznamenal, že dotknutou právnou úpravou (§ 243d Exekučného poriadku) nedošlo uplynutím trojmesačnej doby k zániku vecnej legitímácie, ktorá tu v čase začatia konania bola. Niet pochyb o tom, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, ale ak existujú podmienky pre prieskum zákonnosti rozhodcovského rozsudku na základe včas podanej žaloby, bolo by neprípustné odmietnuť poskytnúť spravodlivosť len z dôvodu, že zákonodarca zákonom sprísnil podmienky vykonania rozhodcovských rozsudkov. Ak teda stratí záväznosť rozhodcovský rozsudok, nemali by byť pochybnosti, že exekúcia na jeho základe nemôže prebehnúť. Uvedené opatrenie však nijako neblokuje iný ochranný mechanizmus proti nezákonnosti rozhodcovského rozsudku, ktorým je konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku v sporovom konaní. Tento ochranný mechanizmus je najštandardnejší. Dokončenie konania začatého na základe riadne podanej žaloby, vrátane meritórneho rozhodnutia, je aj v súlade s princípom právnej istoty. Spotrebiteľ po späťvzatí žaloby z dôvodu straty záväznosti rozhodcovského rozsudku by bol naviac nútený čeliť náhrade trov konania, pretože procesne zavinil zastavenie konania. Aj prechodné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku k úpravám účinným od 1. januára 2015 (§ 372w O.s.p.) predpokladá pokračovanie v začatých sporoch, ktoré začali na súde pred 01.01.2015 a do tohto dátumu neboli právoplatne ukončené. Teda sám zákonodarca takúto situáciu predpokladal a procesne ju upravil. Z uvedených dôvodov, prioritizujúc zásadu právnej istoty a zásadu zákazu denegatio iustitiae, je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné žalobu žalobkyne o zrušenie rozhodcovského rozsudku vecne prejednať. V tomto smere poukázal odvolací súd na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/75/2016 zo dňa 09.03.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/1047/2015 zo dňa 28.01.2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/455/2015 zo dňa 12.04.2017. V ďalšom konaní uložil súd prvej inštancie vecne preskúmať nárok žalobkyne na zrušenie rozhodcovského rozsudku, v konaní vykonať dokazovanie v zmysle procesných pravidiel CSP pre dokazovania (§ 185 a nasl. CSP) a pri aplikácii relevantných právnych predpisov na vec sa

vzťahujúcich, zvlášť zdôrazňujúc ochranu poskytovanú spotrebiteľovi normami spotrebiteľského práva, vo veci meritórne rozhodnúť, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§391 ods. 2 CSP).

8. Na pojednávanie vytyčené na deň 8.1.2020 sa žalovaný nedostavil, doručenie predvolania na pojednávanie mal riadne vykázané. Svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil, zotrval na svojich písomných vyjadreniach a zároveň žiadal, aby sa predmetné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, súd preto pojednával aj v neprítomnosti žalovaného.

9. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní zotrvala na podanej žalobe, uviedla, že zrušenia rozhodcovského rozsudku sa, ako už zhodnotil v podstate aj krajský súd, žalobkyňa domáha najmä z dôvodu právnej istoty a hlavne z toho dôvodu, že rozhodcovskú doložku v takom znení, či už v zmluve o úvere alebo vo všeobecných podmienkach považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nebola individuálne dojednaná. Ak žalovaný upriamuje pozornosť na splnenie povinnosti podľa zákona o bankách má za to, že táto povinnosť nebola splnená ani v súlade v súvislosti s ust. zák. o bankách a ani s ust. príslušných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nakoľko nebola individuálne dojednaná, spotrebiteľ nemal možnosť reálne ovplyvniť jej obsah, táto bola len nenápadne včlenená či už do všeobecných podmienok alebo do zmluvy o úvere, kde aj zo samotného znenia tejto rozhodcovskej doložky vyplýva, že nemal možnosť napr. zaškrtnúť, že nesúhlasí s rozhodcovskou doložkou alebo niečo podobné, kde jasne vyplýva, že táto bola len daná priamo na podpis. Rozhodcovský rozsudok preto považuje nielen za nevykonateľný, ale aj z formálneho materiálneho hľadiska sa neplatné rozhodnutie za nulitný právny akt. Pochybenia vidí aj v konaní samotného rozhodcovského súdu, ktorý nielenže konal na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ale samotnú zmluvu o úvere neposúdil v zmysle platných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nakoľko ju neposúdil za bezúročnú a bezpoplatkovú pre chýbajúce náležitosti a taktiež pre množstvo neprijateľných podmienok ktoré táto zmluva obsahuje, či už sú to rôzne poplatky za vedenie účtu ktoré nezohľadnil pri výpočte RPMND ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorá v skutočnosti nie je v takej výške ako to uvádza zmluva o úvere, ale v skutočnosti je vyššia, v takom prípade nie je možné na tento údaj prihliadať ako na správny a teda prihliada sa na to akoby v zmluve absentoval. Taktiež samotný výrok rozhodcovského súdu považuje za neplatný, nesúladný so zákonom, pretože už ustálená rozhodovacia prax, napr. len príkladom uvádza skutočnosť, že ak už došlo k zosplatneniu úveru, v takom prípade nie je možné, aby si veriteľ nárokoval aj na úrok, riadny úrok ešte z tejto zosplatnenej sumy a zároveň na úrok z omeškania. To je v rozpore so zákonom, čo rozhodcovský súd nezohľadnil.

10. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav.

11. Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave, Komora pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskych vzťahov pred rozhodcom Mgr. Petrom Kubalom v právnej veci žalobcu Bencont Investment, s.r.o. proti žalovanej C. J. vydal dňa 28.4.2014 rozhodcovský rozsudok, ktorým žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi 2.942,84 € spolu s úrokmi vo výške 10,90% ročne zo sumy 2.942,84 € od 2.8.2013 až do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.942,84 € od 2.8.2013 až do zaplatenia, sumu vyčísleného úroku vo výške 1.159,24 €, sumu vyčísleného úroku z omeškania vo výške 494,05 € a sumu vyčíslených poplatkov vo výške 74,99 € a to všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Zároveň zaviazal žalovanú zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške 285,65 € a ostatné trovy konania vo výške 199,20 €, do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Predmetný rozhodcovský rozsudok bol žalovanej, v danom súdnom konaní žalobkyne doručený dňa 9.6.2014. Na rozhodcovskom rozsudku je vyznačená právoplatnosť dňom 23.6.2014 a vykonateľnosť dňom 26.6.2014 (fotokópia na č.l.33 spisu - z fotokópie rozhodcovského spisu zaslaného súdu na jeho výzvu).

12. Z odôvodnenia predmetného rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd posudzoval rozhodcovskú zmluvu s poukázaním na ust. § 93b ods. 1 zák. o bankách (Zák. č. 483/2001 Z.z.) ako aj z pohľadu § 53 ods. 1 Obč. zákonníka a považoval rozhodcovskú zmluvu uvedenú v úverovej zmluve za platnú, od ktorej odvodzoval svoju právomoc rozhodnúť predmetný spor. Z odôvodnenia predmetného rozhodcovského rozsudku ďalej vyplýva, že rozhodcovský súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu, t.j. medzi Všeobecnou úverovou bankou a žalovanou bola platne uzatvorená úverová zmluva, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky VÚB na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom (VOP) ktorými sa zmluvné strany riadia vo veciach, ktoré nie sú upravené v úverovej zmluve. Rozhodcovský súd konštatoval, že mal za preukázané, že na základe úverovej zmluvy VÚB ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 3.600,- € a konštatoval, že úverová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a ust. úverovej zmluvy nie sú v rozpore s ust. § 497 a § 499 Obchodného zákonníka, od ktorých sa zmluvné strany nemôžu odchýliť. Rozhodcovský súd uviedol,

že skúmal úverovú zmluvu aj s ohľadom na Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy a zistil, že úverová zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle uvedeného zákona vrátane vyčíslenia RPMN.

13. Zo Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX (dôkaz predložený žalovaným a súčasne nachádzajúci sa vo fotokópii rozhodcovského spisu) súd zistil, že táto bola uzatvorená dňa 6.2.2009 medzi Všeobecnou úverovou bankou, a.s. (právnym predchodcom žalovaného) ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou. Z uvedenej zmluvy vyplýva, že táto má formu predtlaču, čo vyplýva už zo samotného záhlavia uvedenej zmluvy, kde je uvedené logo VÚB BANKA s uvedením obchodného mena a sídla ako aj z toho, že údaje uvedené v základných podmienkach v čl. I sú vyznačené zvýrazneným písmom, pričom ostatné články zmluvy sú zjavne predtlačené a v ďalších ustanoveniach sú vyznačené štvorčeky na zaškrtnutie možnosti zabezpečenia a pre zvolenie si súboru poistenia.

14. V čl. I predmetnej zmluvy je uvedené, že veriteľ sa zaväzuje, že poskytne za podmienok dohodnutých v tejto zmluve a vo „Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom“ (ďalej aj „Obchodné podmienky“) peňažné prostriedky ako spotrebný úver (ďalej aj „úver“) a dlžník sa zaväzuje, že poskytnuté peňažné prostriedky vráti, zaplatí úroky, zaplatí poplatok a splní ďalšie záväzky podľa tejto zmluvy.

15. V Základných podmienkach v čl. I zmluvy je uvedené: spotrebný úver: bezúčelový, výška úveru: 3600 € ; lehota splatnosti: 42 mesiacov; druh úrokovej sadzby: pevná; mesačná anuitná splátka : 109,34 €; čerpanie úveru: jednorázovo dňa 06/02/2009; celkový počet splátok: 40; dátum prvej a poslednej anuitnej splátky: 25/04/2009 , 06/08/2012; výška úrokovej sadzby, platnej ku dňu schválenia úveru: 10,90% p.a.; ročná percentuálna miera nákladov: 13,66% p.a.; celkové náklady dlžníka(budúca hodnota spotrebného úveru) : 4.518,80 €, z toho výška istiny je: 3600 € a výška úrokov s poplatkami: 918,80 €; priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov: 20,09%. V ďalšej časti sú špecifikované poplatky platné ku dňu uzavretia tejto zmluvy.

16. V čl. II. ods. 2 veta prvá je uvedené, že dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal spolu s úverovou zmluvou.

17. V čl. II ods. 5 je uvedené, že banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeným v zmysle Zák.č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešenie sporov Stálym rozhodcovským súdom.

18. Vo Všeobecných obchodných podmienkach VÚB, a.s. (ďalej len „VOP“), poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám -občanom predložených žalovaným (čl. 28 spisu a súčasne nachádzajúci sa vo fotokópii rozhodcovského spisu) čl. IX Záverečné ustanovenia ods. 3. je uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré by v budúcnosti medzi nimi vznikli z tejto zmluvy, budú rozhodované v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk podľa Zák.č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku. Rozhodcovské konanie sa koná v sídle rozhodcu a rozhodca rozhoduje vo veci bez ústneho pojednávania, iba na základe písomných materiálov predložených stranami v lehote stanovenej rozhodcom. Rozhodca môže nariadiť ústne pojednávanie, ak nebude považovať predložené listiny za dostačujúce. Písomnosti v rozhodcovskom konaní zasiela rozhodca stranám na adresu, ktorú strana uviedla alebo jej zvolenému právnenému zástupcovi. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak adresát písomnosť odmietol prevziať alebo keď si ju ako poštovú zásielku aj napriek oznámeniu pošty nevyzdvihol. Rozhodcovský rozsudok je konečný a záväzný a dňom doručenia nadobúda účinok právoplatného súdneho rozhodnutia. Banka a dlžník vyhlasujú, že sa dobrovoľne podriadia rozhodnutiu rozhodcu. Táto rozhodcovská doložka je súčasťou zmluvy a zaväzuje právnych nástupcov oboch zmluvných strán. Zánik zmluvy sa nedotýka tejto rozhodcovskej doložky, ktorá je jej súčasťou.

19. VÚB, a.s. listom zo dňa 29.3.2010 (čl. 53 spisu z fotokópie rozhodcovského spisu) vyzvala žalovanú na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, s poukázaním na to, že napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradila dlžnú pohľadávku banky z titulu predmetnej zmluvy a preto uvedeným dňom vyhlásili predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva zo zostatkom 3 108,82 Eur, z toho istina 2942,84 Eur, úroky 90,99 Eur, poplatky 74,99 Eur a vyzvala ju na zaplatenie v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy. Uvedený list žalobkyňa prevzala dňa 21.4.2010.

20. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.9.2013 a prílohy k zmluve (čl. 54 a 55 spisu) VÚB, a.s. postúpila pohľadávku voči žalobkyňi v celkovej výške 4671,12 Eur na Bencont Investment, s.r.o. - žalovaného.

21. Rozhodcovský rozsudok uvedený v bode 11. tohto odôvodnenia bol vydaný na základe návrhu žalovaného doručeného rozhodcovskému súdu dňa 20.12.2013.

22. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“) v pôvodnom znení účinnom do 31.12.2014, tento zákon upravuje: a) rozhodovanie majetkových sporov vzniknutých z tuzemských a z medzinárodných obchodnoprávných a občianskoprávných vzťahov, ak je miesto rozhodcovského konania v Slovenskej republike, b) uznanie a výkon tuzemských a cudzích rozhodcovských rozhodnutí v Slovenskej republike

23. Podľa ust. § 3 ods. 1 ZRK v pôvodnom znení, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

24. Podľa § 4 ods. 1,2 ZRK rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, 4) ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

25. Podľa § 40 ods. 1 ZRK účinnom od 1.7.2009 účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),

b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,

c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,

d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,

e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,

f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,

g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),

h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo

i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,

j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. 13a)

26. Podľa ust. § 41 ods. 1 ZRK v pôvodnom znení účinnom do 31.12.2014, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

27. Podľa ust. § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

28. Podľa ust. § 52 ods. 3 OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa ust. § 52 ods. 4 OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

30. Podľa ust. § 53 ods. 1 OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008 do 28.02.2010, Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

31. Podľa ust. § 53 ods. 2 OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

32. Podľa ust. § 53 ods. 3 OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

33. Podľa ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008 do 31.12.2014, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

34. Podľa ust. § 53 ods. 5 OZ v znení zákona č. 568/2007 Z. z. účinnom od 01.01.2008, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

35. Podľa ust. § 54 ods. 2 OZ v znení zákona č. 150/2004 Z. z. účinnom od 01.04.2004, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

36. Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

37. Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

38. Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

39. Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vnesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

40. Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

41. Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

42. Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

43. Podľa ust. bodu 1 písm. q) Prílohy - Podmienky uvedené v článku 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienky ktoré majú za cieľ alebo účinok: neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podniknúť právnu akciu alebo realizovať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dokazovania podľa aplikovateľného práva, hoci táto povinnosť prislúcha inej strane kontaktu.

44. Účastník rozhodcovského konania sa podľa právneho stavu účinného do 31.12.2014 (na ktorý je potrebné prihliadať aj v prejednávanej veci, keďže žaloba bola podaná na súde dňa 4.7.2014, t.j. v čase do 31.12.2014) mohol domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde podanou v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku. Súd konštatuje, že žaloba vzhľadom k tomu že napadnutý rozhodcovský rozsudok bol doručený žalobkyni dňa 9.6.2014 (čo korešponduje s údajom na doručení nachádzajúcej sa v pripojenom rozhodcovskom spise) a žalobkyňa podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na tunajšom súde (t.j. na vecne ako

aj miestne príslušnom súde, a to vzhľadom na to, že žalobkyňa je v právnom vzťahu existujúcom medzi stranami sporu v pozícii spotrebiteľa - cit. ust. § 52 ods. 4 OZ, keďže pri uzatváraní a plnení dotknutej zmluvy bez najmenších pochybností nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný, resp. jeho právny predchodca v pozícii dodávateľa - cit. ust. § 52 ods. 3 OZ, keďže bez najmenších pochybností pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) dňa 4.7.2014, t.j. v lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku, bola podaná na príslušnom súde a v lehote podľa ust. §41 ods. 1 ZRK . Zároveň súd konštatuje, že žalobkyňa ako strana dotknutého rozhodcovského konania (žalovaná), ktorá napáda návrhom podľa ust. § 40 ods. 1 ZRK napadnutý rozhodcovský rozsudok je aktívne vecne legitimovaná a žalovaný ako žalobca (druhá strana) v dotknutom rozhodcovskom konaní je pasívne vecne legitimovaný v konaní.

45. Po tomto posúdení sa tak súd zaoberal vecným posúdením dôvodnosti žaloby.

46. V prvom rade súd považuje za potrebné uviesť, že spor prejednávaný v dotknutom rozhodcovskom konaní bol zjavne sporom, ktorý vyplýva z právneho vzťahu medzi stranami, ktorý mal byť založený medzi nimi uzavretou Zmluvou o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 6.2.2009. Vzhľadom na to (ako už bolo vyššie uvedené), že právny predchodca žalovaného nepochybne pri uzatváraní predmetnej zmluvy ako banka konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti (cit. ust. § 52 ods. 3 OZ) a žalobkyňa ako dlžníčka nepochybne nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (cit. ust. § 52 ods. 4 OZ), ide bez najmenších pochybností o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy (cit. ust. § 52 ods. 1 OZ).

47. Ak teda žalobkyňa namietala platnosť rozhodcovskej zmluvy/doložky, z dôvodu, že táto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa cit. ust. § 53 ods. 1 OZ a teda neplatnou podľa cit. ust. § 53 ods. 5 OZ, súd sa zamerlal na prieskum zlučiteľnosti rozhodcovskej zmluvy/doložky uvedenej v ust. časti II. ods. 5 Zmluvy a čl. IX ods. 3 VOP s komunitárnou právnou úpravou danou smernicou Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 a na ňu nadväzujúcou vnútroštátnou právnou úpravou danou cit. ust. § 52 a nasl. OZ.

48. Na to, aby mohol súd prejudiciálne vysloviť neplatnosť spornej rozhodcovskej doložky podľa cit. ust. § 53 ods. 5 OZ, musel dospieť k záveru o naplnení dvoch podmienok, a to, že sporná rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka nebola v danom prípade so žalobkyňou individuálne dojednaná (cit. ust. § 53 ods. 1 veta druhá in fine OZ) a súčasne (kumulatívne), že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (cit. ust. § 53 ods. 1 veta prvá OZ).

49. Čo sa týka prvej podmienky, banka v ust. čl. II ods. 5 Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru žalobkyňi navrhla, aby prípadné spory vzniknuté z tohto obchodu boli prednostne rozhodnuté v rozhodcovskom konaní a súčasne je v uvedenom ustanovení zmluvy uvedené, že dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešenie sporov Stálym rozhodcovským súdom , čo navodzuje dojem, že rozhodcovská zmluva/ doložka bola so žalobkyňou individuálne dojednaná, čomu má nasvedčovať skutočnosť, že žalobkyňa bola oboznámená so znením VOP vrátane čl. IX ods. 3, v ktorom je uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré by v budúcnosti medzi nimi vznikli z tejto zmluvy budú rozhodované v rozhodcovskom konaní v zmysle zák.č. 244/2002 Z.z. Stálym rozhodcovským súdom Asociácie bánk podľa zák.č. 510/2002 Z.z. Podľa názoru súdu za individuálne so spotrebiteľom zo strany dodávateľa dohodnutú zmluvnú podmienku možno považovať len takú, ktorej obsah bol predmetom rokovaní medzi účastníkmi zmluvy v procese jej kontraktácie a jej znenie bolo napokon spoločným konsenzom oboch zmluvných strán vyplývajúcim z týchto rokovaní. Inými slovami povedané, na to, aby mohla byť zmluvná podmienka považovaná za individuálne dojednanú medzi účastníkmi spotrebiteľskej zmluvy, nestačí len to, aby spotrebiteľ mal možnosť s vopred dodávateľom pripravenou a formulovanou podmienkou, či už vyjadriť svoj súhlas, alebo svoj nesúhlas, a to či už začiatkom takejto možnosti vo vopred pripravenom formulárovom texte zmluvy, alebo svojím podpisom pod takýmto textom, ale aby ešte v samotnom procese kontraktácie bol schopný pochopiť jej význam a následne bez akýchkoľvek ďalších podmienok sa mohol rozhodnúť, či takúto podmienku prijíma alebo nie. Len takýto výklad podľa názoru súdu korešponduje so znením, zmyslom a napokon aj cieľom právnej úpravy zakotvenej v cit. ust § 53 ods. 2 OZ, ako aj v ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993. Žalovaný však takýto spôsob kontraktácie spornej rozhodcovskej doložky v dotknutom prípade nepreukázal (neuniesol dôkazné bremeno v spojení s cit. ust. § 53 ods. 3 OZ, ktoré prezumuje vyvrátenú právnu domnienku o tom, že zmluvné dojednanie v spotrebiteľskej zmluve sa nepovažuje so spotrebiteľom za individuálne dojednané, ktorú právnu domnienku môže dodávateľ vyvrátiť, ak preukáže opak). Súd považuje za potrebné poukázať na to, že banka v čl. II. ods. 3 zmluvy predložila návrh na prednostné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, ale zároveň je v uvedenom článku uvedené, že dlžník tento návrh prijíma, čo už na prvý pohľad nespĺňa základnú črtu individuálneho dojednania,

nakoľko táto je formulovaná v zmluve vopred, splyva s ostatnými zmluvnými podmienkami, bez možnosti spotrebiteľom zmeniť formulovanú rozhodcovskú doložku, vopred je v nej uvedené, že dlžník tento návrh prijíma, čo zároveň súd považoval za nekalú praktiku. Žalobkyňa ako spotrebiteľ predmetnú rozhodcovskú doložku prijala už svojim podpisom na zmluve o poskytnutí spotrebného úveru, keďže týmto návrh právneho predchodcu žalovaného na uzavretie zmluvy prijala vrátane VOP, ktoré sa tým stali súčasťou zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru, a to s poukazom na to, že rozhodcovská doložka bola integrálnou súčasťou VOP. Žalovaný neprodukoval v konaní žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že rozhodcovská doložka bola v dotknutom prípade so žalobkyňou individuálne dojednaná, čím by uniesol dôkazné bremeno, ktorého v konaní zaťažovalo podľa cit. ust. § 53 ods. 3 OZ..

50. Na základe uvedeného tak súd vychádzal z toho, že sporná rozhodcovská doložka ako zmluvná podmienka nebola v danom prípade individuálne dojednaná.

51. Pokiaľ ide o druhý predpoklad neprijateľnosti zmluvnej podmienky (§ 53 ods. 1 veta prvá OZ), súd dospel k záveru, že táto podmienka spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

52. Pri svojom posúdení (ne)prijateľnosti dotknutej zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) súd vychádzal z hodnotiacich kritérií stanovených v ust. čl. 4 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v zmysle ktorých, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzavretá a na všetky okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvy, v dobe uzavretia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, na ktorej je závislá. Ust. čl. 4 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 bolo v zásade transformované do znenia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré s účinnosťou od 01.03.2010 priniesla novela Občianskeho zákonníka zákon č. 575/2009 Z. z. (ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku ide o ust. § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 343/2018 Z. z.) Uvedené hodnotiace pravidlo tak možno z dôvodu nepriamych účinkov smernice vo vzťahu k vnútroštátnemu právu SR (vnútroštátny súd aj správny orgán sú povinné vykladať vnútroštátne právo čo najviac v zmysle znenia a cieľov smernice, aby sa dosiahol smernicou sledovaný výsledok) aj napriek jeho priamemu nezakotveniu v právnom poriadku SR v čase uzavretia predmetnej zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru (6.2.2009) aplikovať aj v dotknutom prípade. Z uvedeného hodnotiaceho pravidla možno nepochybné vyvodit', že hodnotenie prijateľnosti zmluvnej podmienky sa vykonáva pri zohľadňovaní okolností, ktoré existovali v čase dojednania takejto zmluvnej podmienky, nie podľa okolností, ktoré boli v čase (t. j. ktoré nastali až následne po čase uzavretia zmluvy), kedy došlo k naplneniu hypotézy predmetnej zmluvnej podmienky. Výkladom možno dospieť k záveru, že už v čase dojednania zmluvnej podmienky musí táto prejsť testom prijateľnosti, ktorý spočíva v tom, že táto zmluvná podmienka sa javí ako prijateľná, a to bez ohľadu na konkrétne skutkové okolnosti, ktoré môžu nastať v rámci doby trvania zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a na základe ktorých nastania následne dôjde k naplneniu hypotézy predmetnej zmluvnej podmienky, resp. sa javí prijateľná, ak sa zoberú do úvahy všetky možné skutkové okolnosti, na základe ktorých nastania následne dôjde k naplneniu hypotézy predmetnej zmluvnej podmienky.

53. Súd vychádzajúci z uvedeného hodnotiaceho kritéria v kontexte nastolenej otázky, či sporná zmluvná podmienka spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, poukazuje na to, že sporná rozhodcovská doložka bez najmenších pochybností a jednoznačne vyžadovala od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (uvedené vyplýva priamo zo znenia ust. časti IX ods. 3 VOP. Len táto skutočnosť v kontexte znenia cit. ust. čl. 3 ods. 3 v spojení s ust. bodu 1 písm. q) Prílohy Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, ako aj cit. ust. § 53 ods. 4 písm. r) OZ, spôsobuje absolútnu neplatnosť spornej rozhodcovskej doložky podľa cit. ust. § 53 ods. 5 OZ. Sporná rozhodcovská doložka spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorá sa prejavovala tým, že rozhodcovská doložka znemožňovala žalobkyňu ako spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu cestou všeobecného súdu v prípade pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka a núti ho v prípade sporu a sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. V prípade, že by bol v spore žalobcom spotrebiteľ, tak objektívne nie je schopný určiť, ktorý rozhodcovský súd, resp. rozhodca je príslušný na rozhodovanie sporu, aj v prípade ak by spor chcel riešiť pred rozhodcovským súdom, nakoľko predmetná rozhodcovská doložka neurčovala konkrétne vymedzený stály rozhodcovský súd, nešpecifikovala osobu rozhodcu a nebol dohodnutý ani postup jeho dodatočného určenia. Dodávateľ - banka v zmysle spornej rozhodcovskej doložky získal v podstate výlučný jednostranný vplyv v prípade akéhokoľvek sporu vyvolaného dotknutou zmluvou (či už vedeného ako žalobcom zo strany dodávateľa alebo spotrebiteľa) na výber rozhodcu, ako aj na spôsob vedenia rozhodcovského konania. Uvedená nerovnováha sa následne prejavila napokon aj v dotknutom prípade, kedy spotrebiteľ (žalobkyňa) sa o spore pred konkrétnym rozhodcovským súdom (rozhodcom) dozvedela až dorúčením žaloby zo strany

rozhodcovského súdu, ktorý si žalovaný sám zvolil na prejednávanie a rozhodovanie sporov, a to na súde, ktorý sa nachádza v mieste jeho sídla za účelom minimalizácie svojich nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv žalobkyne a spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne, pričom žalobkyňa ako spotrebiteľovi ani nebola daná možnosť nijakej voľby medzi viacerými rozhodcovskými súdmi, prípadne voľby rozhodcu.

54. Súd tak po vykonanom prieskume platnosti dotknutej rozhodcovskej doložky dospel k záveru, že táto je absolútne neplatná (§ 53 ods. 4 OZ) a teda, že v prejednáwanej veci je daný dôvod podľa ust. § 40 ods. 1 písm. c) ZRK. Preto žalobe žalobkyne vyhovel a zrušil žalobkyňou napadnutý rozhodcovský rozsudok. V ďalšom sa tak z dôvodu nadbytočnosti súd už nezaoberal žalobkyňou uplatneným dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku v kontexte ust. § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 44/2002 Z. z.

55. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému v celom rozsahu. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde v Žiline.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).